

Het vuur van de  
waarheid



# Het vuur van de waarheid

Conrad K. Alderman

There's a starman waiting in the sky  
He'd like to come and meet us  
But he thinks he'd blow our minds  
There's a starman waiting in the sky  
He's told us not to blow it  
'Cause he knows it's all worthwhile  
He told me:  
Let the children lose it  
Let the children use it  
Let all the children boogie

*David Bowie*

Schrijver: Conrad K. Alderman  
Coverontwerp: Koen Van der Elst  
ISBN: 9789463868327  
© 2019 Conrad K. Alderman

# 1.

*ANALYSE COMPLETE. U bent niet zwanger.*

Het toilet vertelt me wat ik al lang wist. Jongetjes worden dan ook niet zomaar zwanger. Ik druk mijn duim nogmaals op de sensor bovenop de spoelbak.

*Goeiemorgen Arnold, klaar voor analyse.*

Ik ben net geweest, stom toilet.

‘Analyse afbreken, niet nodig alstublieft,’ snauw ik de porseleinen pot toe.

*Analyse afgebroken, prettige dag verder.*

Jij ook, laat vooral niet op je kop kakken, wil ik antwoorden maar het ding zou de mop er toch niet van inzien.

Ik vloek verder binnensmonds als ik merk dat de sensoren van de automatische wc-brilreiniging niet detecteren dat ik een beetje naast het grote gat in het midden gedruppeld heb. Zou ik het laten opdrogen? Krijg ik gegarandeerd weer gezeur aan mijn hoofd. Pa is zo lomp dat hij waarschijnlijk niet eens merkt dat de wc-bril nog een beetje ...

Ik besluit mijn gedachte niet af te maken en op zoek te gaan naar iets dat me kan helpen bij het schoonmaken. Nu snap ik waarom ze vroeger altijd zoveel rollen papier naast het toilet hadden staan.

Geen papier te vinden natuurlijk. Ik pak dan maar een t-shirt van pa dat zoals steeds naast de wasmand ligt en veeg daarmee de bril schoon.

Even overweeg ik om het t-shirt dan ook terug op de grond te gooien, maar het idee dat hij die dan waarschijnlijk nog eens zou dragen, doet me toch maar besluiten de extra moeite te getroosten om het ding in de wasmand te gooien. Mijn eerste goede daad van de dag. Waarschijnlijk ook de laatste.

Wanneer ik de badkamer wil verlaten, word ik er nog eens beleefd op gewezen dat ik mijn handen nog niet gewassen heb. Ik sla de deur extra hard dicht om mijn dankbaarheid te uiten voor deze melding. Klote techniek.

Het is maandag en het enige dat ik meer haat dan maandagen, zijn dinsdagen, en die zijn op een maandag nooit ver uit de buurt.

Beneden in de woonkamer tref ik mijn ouders voor de televisie aan. Dat hoeft me niet te verbazen want het was door het lawaai van dat ding dat ik gewekt werd. Waarom zet mijn vader het volume altijd zo hoog? Is het omdat hij geen vijf minuten kan zwijgen tijdens het kijken en dus het geluid extra hard moet zetten om nog te kunnen horen wat er gezegd wordt?

‘Hé, kleine! Nu al wakker? Je bent net op tijd,’ roept hij net luid genoeg.

‘Op tijd? Waarvoor?’

Wat valt er nu in zo vroeg op de ochtend al te zien dat niet op voorhand werd opgenomen?

‘Ze rollen net de provoost binnen.’

‘Luc, zeg zoiets niet,’ zegt mijn ma geïrriteerd en ze geeft hem een por in zijn zij.

‘Het is toch waar? Die vent zit in een rolstoel, kijk dan.’

Ik richt mijn blik naar het beeld dat wordt geprojecteerd tussen twee blokjes, waarvan het bovenste in het ijle lijkt te zweven.

‘Een president in een rolstoel, dat lijkt toch nergens op?’

‘Een provoost,’ verbetert ma hem.

‘En hij draagt nog een bril ook!’

‘Dat straalt wijsheid uit,’ sust ma.

‘Dat straalt uit dat hij zwak is,’ roept pa.

‘Hé, ik draag ook wel een bril,’ antwoordt mijn moeder eerder lachend dan boos. Ze heeft echt veel geduld met pa.

Ik zou in haar plaats bijzonder boos en gefrustreerd zijn dat ik net die ene oogafwijking had die niet met een operatie te

corrigeren valt en die het bovendien onmogelijk maakt om lenzen te dragen. Gelukkig werken de Osix-implantaten voor de overige functies bij haar wel. Pa negeert haar en ma gaat er niet verder op in. De succesformule van een geslaagd huwelijk.

Ik negeer mee en richt mijn aandacht terug op het flikkerende beeld.

*Ludwig Mann heeft zonet de eed afgelegd als eerste provoost van de Verenigde Staten van Noordelijk Europa, een historische dag in de geschiedenis van onze natie. Mann is duidelijk geëmotioneerd door de talrijke opkomst van zijn aanhangers.*

Probeer maar eens iets te zien met al die camerabots die rond het hoofd van Mann zoeven. Om nog maar te zwijgen van de veiligheidsbots die te pas en te onpas tegen de andere zwevende technologie opbotsen.

*Niet alleen zijn aanhangers zijn aanwezig, maar ook de oppositie komt haar steun betuigen, een opmerkelijk en vooral duidelijk signaal dat ook zij de gebeurtenissen van vorige maand scherp veroordelen. Tot voor enkele dagen durfde niemand nog te hopen dat we hier vandaag de eerste provoost van onze jonge natie zouden mogen verwelkomen.*

Het intonatie-loze gewauwel van de reporter wordt onderbroken voor een videofragment dat iedereen ondertussen al duizend keer gezien heeft. De rode auto waarin de toen nog kandidaat-provoost zit, rijdt met hoge snelheid een tunnel in en plots doet er zich een ontploffing voor, waardoor het voertuig de controle verliest en tegen een paal botst. De twee medewerkers van Mann komen om en zelf raakt hij verlamd aan zijn onderbenen.

‘Met een echte chauffeur was dit nooit gebeurd,’ moppert pa.

‘Dat weet je toch niet, zo een ontploffing ...’

Pa laat haar niet uitspreken.

‘Jason Statham indertijd, die kon pas rijden. Ik zeg je, met een echte chauffeur, maar dan een goede, was dit nooit zo afgelopen.’

‘Het is al goed, wees nu even stil, hij gaat toespreken.’

De provoost wordt op het podium gerold, tot aan het spreekgestoelte dat voor hem klaarstaat. Tot ieders verbazing, staat hij met behulp van een wandelstok op en strompelt de laatste passen naar het gestoelte, waar hij zich net op tijd kan aan vastklampen. De zaal gaat door het dak en begint zijn voornaam te scanderen.

De provoost geniet even van al het applaus en probeert hen dan tot de orde te brengen.

‘Ik dank u, ik dank u. Alstublieft, u doet mij blozen,’ zegt hij terwijl het gejuich almaar toeneemt.

‘Die blozen? Ik dacht dat politici voor niks verlegen waren,’ sakkert pa.

Het gejuich verstomt uiteindelijk en Mann kan zijn toespraak verderzetten.

‘Sorry dat ik een beetje stijf overkom, maar zoals u weet heb ik een ongelukje gehad.’

Slechte zet, het gejuich neemt weer toe.

‘Ik ben hier vandaag echter niet om over het verleden te praten, maar over de toekomst. *Onze* toekomst. Een toekomst waaraan we allemaal samen zullen moeten werken. Hard werken, want de uitdagingen zijn niet van de minste. Wir wollen auch darstellen, wo wir unsere Rolle in der Welt sehen.’

Wat zei hij nou?

‘Waarom praat hij ineens Frans,’ vraag ik.

Pa zwaait mijn opmerking weg.

‘Dat is geen Frans, snul, dat is Duits.’

‘Mann komt uit wat vroeger Oostenrijk heette,’ vult ma aan.

‘Is dat dan geen Oostenrijks dat hij spreekt?’

Mijn ouders kijken me aan alsof ik net gezegd heb dat ik zwanger ben.

‘Anja, leg jij het hem even uit,’ zucht pa en hij begint te mopperen tegen de televisie over simultaanvertalingen.

‘Oostenrijk was een land waar ze voornamelijk Duits praatten ... praten,’ probeert ma.

‘Ja het is al goed, laat maar. Eén van die oude structuren die even kunstmatig was als de huidige, nietwaar pa?’

‘Juist, zo dom ben je dus niet.’

Ma rolt met haar ogen, ze vreest dat ze weer een potje ‘vroeger was alles beter’ gaat te horen krijgen, maar pa verbaast haar.

‘Weet je dat ik vroeger eigenlijk best goed was in Duits? Aus, bei, mit, nach, zeit, von, zu,’ scandeert hij trots.

‘En wat wil dat dan zeggen?’

‘Ach wat maakt het ook uit, of het nu Duits of Chinees is, het wordt allemaal toch meteen vertaald.’

‘Als het werkt tenminste,’ begint ma nu ook.

‘Er werkt niet veel, moet je zien dat streepjeshemd van hem geeft zo een raar effect, hoe heet dat ook alweer?’

‘Moiré,’ antwoord ik.

‘Een soort interferentie tussen twee patronen die rare beeldvervormingen geeft.’

‘Juist, dat is al zo oud als de televisie zelf. Kunnen ze daar niks aan doen?’

‘Natuurlijk wel, daar bestaan al jaren oplossingen voor. Maar ze gebruiken die soms opzettelijk niet om aan te tonen dat alles live en echt is.’

Pa kijkt me bewonderend aan.

‘Mijn zoon de videojournalist,’ zegt hij merkbaar fier.

‘Bijna,’ zeg ik.

‘Juist, bijna.’

De simultaanvertaling doet het opnieuw en pa richt zijn aandacht terug op de provoost.

Ik wandel naar de keuken, op zoek naar iets eetbaar.

De borden van mijn ouders staan nog op de keukentafel. Was er brood?

‘Je vindt het toch niet erg dat ik je broodrantsoen heb opgegeten,’ roept pa vanuit de living, ‘Jij ontbijt toch nooit he?’

Dat is waar. Tenzij ze me veel te vroeg wakker maken.

Ik zucht en heb zin om iets te roepen waar ik meteen spijt van zou hebben. Gelukkig stapt ma net de keuken binnen, ook gevluht voor dialoog tussen pa en de televisie.

‘Zal ik wat courgette voor je bakken?’ vraagt ze met die immer bezorgde blik in haar ogen.

‘Ja, lekker,’ lieg ik.

Courgettes zijn het enige dat groeit in onze tuin. Met wat suiker vond ik ze best lekker, maar veel suiker krijg ik niet meer te eten tegenwoordig.

‘Waarom vinden ze geen nepsuiker uit,’ vraag ik me hardop af.

‘Dat hadden we vroeger hoor, maar dat bleek allemaal toch niet zo gezond,’ zegt ma terwijl de courgette in de pan beginnen te sizzelen.

‘Niks is gezond.’

‘Je klinkt al net als je vader, je weet dat het Gezondheidsblock het beste met je voorheeft.’

‘Dat doet me inderdaad aan iets denken, waarom zei het toilet tegen me dat ik niet zwanger ben?’

Ma draait de courgetteschijven om in de pan. Hoewel ze met haar rug naar me staat, merk ik aan haar opgetrokken schouders dat ze bloost.

Een antwoord krijg ik niet.

## 2.

MET LANGE TANDEN eet ik mijn courgetteschijven op. Om het geluid van de televisie en de commentaren van pa toch een beetje te dempen, sluit ik de deur van de keuken.

Ik schenk mezelf een glas kraantjeswater in en vraag aan Dimi<sup>3</sup> wat een provoost is. Voor ik met mijn ogen heb kunnen knippen, floepen de eerste teksten al op mijn netvlies.

‘Voorlezen, alsjeblief,’ zucht ik. Ik hou niet van lezen, zo ouderwets.

*Provoost komt van het Latijn praepositus en betekent letterlijk hogergeplaatste. In de zestiende eeuw ...*

‘Recent gebruik van het woord, alsjeblief.’

*De provoost van de Verenigde Staten van Noordelijk Europa is het staatshoofd van de landen in Noord-Europa die tot de donut-coalitie behoren. De provoost is ook het hoofd van de uitvoerende macht en opperbevelhebber van het militaire apparaat.*

*De huidige provoost is Ludwig Mann, die op 20 september 2047 geïnaugureerd werd als de eerste provoost van de Verenigde Staten van Noordelijk Europa.*

*De woon- en werkplaats van de provoost is het Groene Huis in Noord-Brussel.*

‘Vertel eens wat meer over die Ludwig Mann alsjeblief.’

*Ludwig Mann werd geboren op 21 april 2001 in Leonding, een gemeente in de toenmalige Oostenrijkse deelstaat Opper-Oostenrijk. Zijn vader was ambtenaar en zijn moeder was een niet zo succesvol auteur van kinderboeken.*

Boeiend, echt boeiend.

‘Hoe zat dat ook weer met die aanslag op zijn leven alsjeblief?’

*Op 23 mei 2047 raakte de wagen die Ludwig Mann naar een verkiezingsbijeenkomst in Noord-Brussel bracht van de weg na een explosie in de Somerstunnel. De wagen botste aan hoge snelheid tegen de tunnelwand, die gedeeltelijk instortte. De twee naaste medewerkers van Mann, Konrat Alterman en Renate Walter kwamen hierbij om het leven. Even werd ook gevreesd voor het leven van Mann, maar na een operatie van ruim achttien uur, slaagden de artsen er toch in hem op te lappen. Mann is sinds het ongeluk verlamd aan de onderbenen. De aanslag werd nooit opgeëist, maar vermoed wordt dat het Vuur van de Waarheid achter de explosie zit.*

Het Vuur van de Waarheid. Hoe verzinnen ze het. Als ik ooit een terroristische organisatie begin, zou ik toch wel een betere naam kiezen. Zoals euh ...

Even overweeg ik Dimi3 een magere naam voor een terroristische organisatie te laten verzinnen, maar je weet nooit of het Informaticablock niet meeluistert.

Ludwig Mann lijkt me hoe dan ook niet echt een interessante figuur, maar misschien zit er toch een goed verhaal in. Als het echt saai dreigt te worden kan ik altijd beelden van aanslagen van het Vuur van de Waarheid gebruiken. De strijd van een man die opkomt voor zijn idealen en het ondanks zijn onbeduidende komaf schopt tot de leider van ... hoe noemden ze dat vroeger ook alweer? Het vrije westen? Klopt niet echt, maar ik verzin wel iets anders. Ma zal wel weten hoe je dat noemt tegenwoordig, die zit in die branche.

Enthousiast loop ik mijn keuken uit en vind mijn ouders nog steeds voor de televisie, gebiologeerd kijkend naar de toespraak van de provoost. Hoe lang gaat die vent nog praten?

‘Onnozele zakkenvuller!’

Hopelijk niet lang, als ik op de plotse uithaal van mijn vader mag afgaan.

‘Wat is er,’ vraag ik tegen beter weten in.

‘Wat is er? Wat er is? Daar, die daar, die ...’

Dat het over de provoost ging had ik uiteraard al door.

‘Luc, kalmeer een beetje, denk aan je hart, straks heb je weer pijn,’ probeert ma hem te kalmeren.

Pa maakt zich graag druk over dingen waar hij geen controle over heeft. Het is zijn vorm van lichaamsbeweging denk ik, want hij loopt altijd heel rood aan en zijn hartslag wordt er torenhoog van. We hebben hem ooit een maand lang moeten laten opnemen in een zencentrum. Dertig dagen lang mocht hij niet zeuren, klagen of zagen. Het leek te helpen, maar na drie dagen terug thuis te zijn, stootte hij zijn teen tegen het bad en herviel hij in zijn oude gewoontes. Hij werd weer zijn immer kritische zelf.

‘Het zijn zakkenvullers, allemaal. Wat hoopt die klojo daarmee te bereiken? Dat de jeugd zijn klassiekers helemaal vergeet? Dat alles waar wij voor gevochten hebben naar de haaien gaat?’

Ma rolt met haar ogen en terwijl pa verder moppert over de teloorgang van de maatschappij, legt ze me uit waar het dit keer weer over gaat.

‘De provoost heeft opgeroepen om alle oude mediadragers in te leveren, vooral schijfjes en hoesjes. Ze kunnen het polycarbonaat dat er in zit hergebruiken kennelijk.’

‘Ja, maar dat is niet het ergste, zeg het hem maar wat die gangsters nog willen doen,’ komt pa tussen.

Ma zucht.

‘Ze willen ook de handel in dat soort schijfjes verbieden. Er worden al jaren geen nieuwe meer gemaakt natuurlijk, maar op allerlei tweedehandsbeurzen wordt er vlijtig geruild en verkocht.’

Nu snap ik het. Laat dat net de grootste hobby van mijn vader zijn. Dingen verzamelen en dan in een doos op zolder steken. Luciferdoosjes, sigarenbandjes, strips, boeken, postzegels, telefoonkaarten. Je kan het zo gek niet verzinnen of hij verzamelt het. Ik ga dat allemaal erven ooit.

Dat wordt een groot vuur.

Het lijkt wel alsof hij mijn gedachten kan lezen.

‘Ooit wordt, dat allemaal van jou. Beloof dat je er goed zorg voor draagt, jongen.’

‘Ja pa.’

‘Weet je dat ik één van de weinige speciale edities van de originele Star Wars-trilogie heb die nog in omloop zijn? En dan bedoel ik niet die remake van het begin van de eeuw of die flixversie uit de jaren ’30 met Demi Lovato als prinses Leia en Oprah Winfrey als Jabba the Hut.’

‘Ik heb echt geen idee wie dat zijn, pa.’

‘Nee, natuurlijk niet, met al die flixversies tegenwoordig, de jeugd weet al lang niet meer wie de originele acteurs waren,’ moppert hij verder.

‘De jeugd kijkt geen films meer, Luc. Bovendien zit je zelf constant oude films te flixen.’

Ma rolt nog maar eens met haar ogen.

‘Ja, maar dat is anders. *Indiana Jones* is gewoon beter met Schwarzenegger in de hoofdrol. Alles is beter met Schwarzenegger in de hoofdrol. Waarom hebben we hem anders Arnold genoemd.’ Hij wijst naar mij alsof ik er weer niet echt bij sta.

Ik heb ook geen idee wie dat is. Ik ben allang blij dat ma hem heeft uitgelegd dat de jeugd van tegenwoordig nauwelijks nog naar die oude films kijkt. Waarom zouden we ook, ze handelen allemaal over een wereld die mijlenver van de onze staat. Het is niet gezond om in het verleden te leven. De enige uitzondering die ik daarop maak zijn de oude open-de-doos video’s die je soms nog op WeTube vindt en die op één of andere manier de BDL overleefd hebben. Echt maf hoe mensen zo gefascineerd konden zijn door het openen van een doos met daarin één of ander gebruiksvoorwerp dat na een jaar al verouderd zou zijn of op zijn minst kapot.

‘Wat kwam je eigenlijk vertellen, jongen? Je leek zo opgewonden?’ onderbreekt ma mijn gedachtegang.

‘Eh, niks bijzonders. Ik wou gewoon weten wat we vanavond gingen eten,’ lieg ik.

‘Ja, dat vind ik nu eens een goeie vraag,’ vult pa aan.

‘Geen idee, maar nu je er toch over begint. Kan jij de doos gaan ophalen bij het verdeelcentrum?’

Ik zie hoe pa zich weer begint druk te maken in iets dat de provoost heeft gezegd en maak me uit de voeten met de belofte er meteen werk van te maken.

\* \* \*

Dertien minuten en vierentwintig seconden. Zo lang duurt het om van bij ons thuis naar het dichtstbijzijnde verdeelcentrum te wandelen. Het was vroeger één of andere winkel. Hoe noemde ma dat ook weer ... een stermarkt geloof ik. Het oude rood-witte logo hangt nog steeds boven de ingang van het gebouw. Dimi3 probeert het te vertalen wanneer ik er naar kijk, maar het woord staat niet in zijn lijsten.

Het is gelukkig niet erg druk op dit moment van de dag.

Misschien moet ik vaker zo vroeg opstaan.

Een vliegbot scant de chip in mijn onderarm als ik het gebouw binnenloop en verzoekt me, beleefd en kordaat zoals we dat van vliegbots gewend zijn, om bij de tweede rij aan te sluiten. Ik haat die scans, ik heb altijd het gevoel dat ik iets misdaan heb. Voor me staat een grote dikke vent met een rosse baard en zo een antieke sportpet op zijn hoofd. Hoe kan iemand zo dik worden? Eet hij het dagverspakket voor zijn familie in zijn eentje op? Misschien heeft hij geen familie, dat kan ook natuurlijk. Of heeft hij ze eerst opgegeten. De videojournalist in mij ziet overal boeiende reportages. Diepmenselijke verhalen. Zoals dat over de provoost. Dat wordt het beste werk dat het Onderwijsblock in jaren heeft gezien. Misschien krijg ik wel een buto. Waar stond dat ook weer voor? Buitengewone toelage of iets in die strekking.

Ik word ruw uit mijn mijmeringen geduwd door de dikke rosse die me zonder zich te excuseren opzij duwt met zijn pakket. Hoe onbeschoft.

Ik sta op het punt hem op zijn onbehouden gedrag te wijzen, maar de camera boven het verdeelluik van het dagverspakket begint zenuwachtig te knippen op zoek naar een iris om te scannen. Ik draai me naar het luik, dat belachelijk snel openschuift en het pakket voor mijn familie aflevert.

‘Dankuwel,’ zeg ik ongemeend en het luik schuift zo mogelijk nog sneller dan daarnet terug dicht.

Het dagverspakket is eigenlijk een doos die te groot is voor de inhoud. Dat maakt ze erg lastig om dragen, maar je hebt tenminste wat extra ruimte om afval in te gooien. Niet dat wij veel afval hebben, maar ik verdenk ma er van af en toe iets van pa zijn verzameling mee te geven met de ophaaldienst. Terug buiten zie ik een groepje mensen staan dat zich verzameld heeft rond de dikke rosse man met de antieke sportpet. Hij heeft zijn doos opengemaakt en de inhoud op de grond uitgekieperd.

‘Ik pik dit niet langer, klootzakken! Wij zijn mensen, geen konijnen! Wij hebben rechten!’

De omstaanders kijken geboeid toe en lijken vooral te wachten op een kans om wat van de inhoud van zijn pakket mee te grissen, maar het postuur en de luide stem van de man die nu net zo rood ziet als zijn baard, doet hen achteruitdeinzen.

‘Dit is wat ik doe met jullie rommel!’

Hij neemt zijn pet af en haalt er een flacon uit die hij vervolgens leegspuit over de producten op de grond.

Enkele mensen roepen hem toe dat hij dit niet kan maken, maar hij luistert niet.

‘Voor volk, voor vrijheid en voor recht!’ roept hij en hij probeert het eten in brand te steken. Een flauw vuurtje verspreidt zich over de kartonnen doos die hij in stukken had

gescheurd en her en der had verspreid als aanmaakhout.  
Aanmaakkarton dus eigenlijk.

Zijn ogen beginnen te glimmen als de vlammen iets feller  
beginnen te worden, maar zijn geluk is van korte duur.

Twée potige bots haasten zich naar de brandhaard en doven  
die met een soort schuim. Omdat hij nog een nasmeulende  
lucifer in zijn hand had, wordt ook de man van top tot teen  
ondergespoten. Het zou een grappig zicht zijn, als hij niet was  
beginnen huilen. De omstaanders lopen weg. Het eten is toch  
om zeep. De man laat zich met veel gevoel voor dramatiek op  
zijn knieën zakken en snikt zachtjes terwijl hij het schuim  
van zijn gezicht probeert te vegen.

Zonder dat hij het merkt raap ik het pakje lucifers op dat hij  
had laten vallen.

Hier zal pa blij mee zijn.

### 3.

“EEN REPORTAGE OVER de provoost?”

Ma opent het dagverspakket dat ik op de keukentafel heb gezet en doet ondertussen alsof ze nadenkt over wat ik net gezegd heb. Ik heb de indruk dat ik wat meer informatie moet geven. Wat is het toch met die generatie dat je altijd alles moet uitleggen.

‘Je weet dat ik voor mijn opleiding videojournalist enkel nog een soort eindwerk moet maken?’

‘Ja, een overgangswerk. Maar je hebt toch nog tijd?’

‘Ma, alsjeblief, ik ben bijna tweeëntwintig, hoe lang moet ik het nog uitstellen?’

‘Ja, nee dat bedoel ik niet. Ik bedoel dat je toch nog even kunt nadenken over een onderwerp,’ probeert ze nog, maar ze beseft zelf dat ik dat argument al ontkracht heb.

‘Let wel, ik vind het geen slecht idee. Een reportage over de machtigste politicus van het continent, dat staat zeker goed op je resumé.’

‘Mijn watte?’

‘Niks, schat, laat maar. Dat is iets van vroeger. Wat ik vooral bedoel is dat het verstandig is om de juiste mensen gunstig gezind te stemmen.’

‘Ma, ik heb wel een eed van integriteit gezworen,’ roep ik verontwaardigd.

‘Dat weet ik, maar de provoost is echt een fantastische man, ik zie niet in wat je daar voor slechts over zou kunnen schrijven, dus dat zit wel goed.’

‘Ik ga niks schrijven ma, ik ben videojournalist, weet je nog?’

‘Bijna.’

‘Je klinkt al net als pa,’ lach ik.

Ma doet alsof ze me een tik gaat geven, maar ze weet wanneer iets grappig is. Ze heeft best wel gevoel voor humor, dat moet ook wel als je met mijn pa getrouwd bent.

‘Hoorde ik mijn naam?’

Mijn vader? Iets horen?

Pa komt de keuken binnengewandeld en helpt meteen om de doos op de keukentafel verder te openen.

‘Wat eten we vandaag?’

Ma kijkt op het kaartje dat in de doos zit.

‘Vandaag moet ik spinaziepuree met hamburger maken.’

Dat klinkt niet slecht, denk ik, maar dat is natuurlijk buiten pa gerekend.

‘Noem je dit hamburger?’ Hij haalt een pakje met drie ronde schijfjes uit de doos tevoorschijn.

‘Drie keer tachtig gram q-vlees. Weer van die gekweekte brol uit een laboratorium. En tachtig gram? Wie heeft daar nou mee gegeten?’

‘Rustig maar Luc, je mag de mijne ook hebben, ik ben niet zo een vleeseter, dat weet je,’ sust ma.

Pa kijkt hoopvol naar mij.

‘Vergeet het,’ zeg ik.

‘Ach, wat maakt het ook uit,’ wuift hij mijn antwoord weg.

‘Dat q-vlees trekt op niks. Ik wil verdomme een echte hamburger. Weet je nog Anja? Zo een dikke, sappige schijf, met van die grilstrepen van de barbecue. Zo eentje van op de kermis vroeger. Van zo een kraam dat je al van mijlenver kon ruiken. Die zalige geur van gebraden uitjes.’

‘Er steken een paar uien in het pakket, als je wil kan ik die er wel bij maken in plaats van bij de boontjes van woensdag?’

‘Nee dankjewel, je weet dat ik geen uien lust.’

Het is soms echt onmogelijk om iets goed te doen voor die man. Word ik later ook zo?

‘Ok dan, jij je zin,’ haalt ma haar schouders op.

‘Nee, niks ik mijn zin. Ik krijg al jaren mijn zin niet meer en met die provo daar aan de macht zal het niet meteen beteren.

Ik wil verdomme nog eens een echte hamburger eten, met echte ketchup met suiker en een goeie frisse pint.'

Krijgen we dat weer.

'Nog een paar jaar geduld, lieverd, je weet dat je zestig moet zijn om bier te drinken. Zo heel lang is dat nu ook weer niet meer.'

'Niet lang? Dat is verdorie nog drie jaar en wat krijg je dan? Eén miezerig pilsje per week. Eén!'

Ma kijkt hem een beetje bezorgd aan.

'Ik zou haast terug gaan verlangen naar dat vreselijke alcoholvrije bier dat ze vroeger verkochten, maar zelfs dat mag niet meer.'

'Ja ik weet het, Luc. Ik zou ook graag nog eens een goed glas witte wijn drinken, maar de wereld is veranderd.'

'Dikke zever! Ik ben niet veranderd, jij bent niet veranderd. De burens zijn niet veranderd. Waarom zou de wereld dan veranderd zijn?'

Ma antwoordt niet. Wat meestal wil zeggen dat ze hem gelijk geeft.

Pa buigt zich wat dichterbij haar en fluistert haar toe. Of tenminste hij denkt dat hij fluistert. Hij kijkt om zich heen alsof er naast mij nog iemand anders zou kunnen meeluisteren.

'Weet je, ik heb gehoord dat Tim, de partner van Jan die in die oude garage hier een paar straten verder woont, zelf bier brouwt. En niet van die slappe pils, maar echte zware bieren. Het is niet goedkoop, maar ...'

'Nee.'

'Jamaar, je laat me niet uitspreken ...'

'Nee Luc, je weet dat als ze sporen van alcohol in je urine vinden, we het gaan kunnen uitleggen bij het Gezondheidsblok en dat we nog strenger gerantsoeneerd kunnen worden.'

'Dan plas ik toch gewoon in de tuin,' probeert pa een beetje geschrokken.'

‘Op mijn courgetteplanten zeker? Niks van, dat doe je niet. Het is het risico niet waard, begrepen?’

Ma is meestal heel lief en geduldig, vooral met pa. Zo heb ik haar nog niet vaak gezien. Angstig en boos en verdrietig tegelijkertijd. Ze draait zich naar het aanrecht en steunt voorover met haar hoofd ingetrokken alsof ze moet bekomen van een zware inspanning. Pa is merkbaar onder de indruk.

‘Sorry, ik eh zal wel wachten ... nog maar een paar jaar tenslotte.’

Het gezicht van ma klaart terug een beetje op en ze hervalt in haar rol van rustige huismoeder.

‘Weet je het al, onze zoon de videojournalist heeft een onderwerp gevonden voor zijn overgangswerk.’

‘Ah, zozo, vertel.’

Nog een beetje in de war van al die plotse stemmingwissels, weet ik niet meteen wat antwoorden.

‘Eh ja, dinges eh ...’

‘Over de provoost,’ helpt ma.

‘Juist, een reportage over de provoost.’

Pa kijkt me aan alsof ik een flauw grapje heb gemaakt.

‘Je gaat die vent toch niet ophemelen?’

‘Het is maar een reportage, pa, ik ga gewoon de dingen brengen zoals ze zijn.’

‘Ik vind het een goed idee,’ zegt ma in de overtuiging dat ze nog een beetje de morele overmacht heeft na haar overwinning van daarnet.

‘Een mooie, objectieve reportage over de belangrijkste en populairste leider van ons continent ... zoiets opent deuren.’

‘Jij zal het wel weten,’ knikt pa.

Ma negeert zijn cynisme en richt haar aandacht terug op de spullen in het dagverspakket.

Ik voel dat ik mijn vader een beetje tegemoet moet komen.

‘Ik ga heus de dingen niet beter of anders voorstellen dan ze zijn. Ik heb een eed van integriteit gezworen.’

‘Je doet maar wat je niet laten kunt.’

‘Ik kan toch niet eeuwig blijven twijfelen over een onderwerp? Hoe langer ik wacht, hoe langer het duurt eer ik mijn levensloon krijg en met een reportage over de provoost zit er misschien zelfs een buto in.’

‘Geld is niet alles, jongen, onthoud dat goed. Zeker niet in een wereld waar je amper nog iets kunt kopen met je geld, omdat er gewoon niks verkocht wordt.’

‘Geld dient niet om dingen te kopen, het dient om ervaringen op te doen,’ zegt ma terwijl ze de vleeschijfjes in onze ijskast legt.

‘Ervaringen, pff. Laat me niet lachen. Er zijn geen bioscopen meer, er zijn geen cafés meer en het openbaar vervoer is toch gratis, net zoals de meeste andere diensten.’

‘Geen cafés? Er zijn nog tal van koffiebars en vergeet de water en luchtbars niet. Het is al lang geleden dat we daar nog eens geweest zijn.’

‘Koffie drinken kunnen we thuis ook en die waterbars ... vijftig mark voor een glas water met een schijfje citroen en een buis met zogezegde zuivere berglucht in je neus.’

‘Waar anders vind je nog citroen. Ik ben gek op die frisse, zure smaak.’

Pa richt zich terug tot mij.

‘Waarom wil je perse je levensloon, wil je hier soms weg?’

‘Nee, natuurlijk niet. Eigenlijk interesseert het geld me niet, ik wil gewoon doen waar ik goed in ben en dat overgangswerk hoort er nu eenmaal bij.’

‘Je had loodgieter moeten worden, dan had je pas veel geld verdiend.’

‘Ik zeg net dat het geld me niet interesseert.’

‘Daar gaat het niet om, als loodgieter heb je pas aanzien. Die kleine van hiernaast, die gaat nog ver geraken. Ik zou durven zweren dat ik onlangs geroken heb dat ze koteletten aan het bakken waren.’

Geen idee wat een kotelet is, maar met die kleine van hiernaast bedoelt hij Yves, de zoon van de burens. Een kerel